

Lục Y Lang Tử

Thành Nhân không khỏi hoang mang, bụng bảo dạ rằng: “Quái lạ! Vừa mới đây thôi rõ ràng hấn bị nội thương ngã sấp nằm im trên thảm cỏ tại chỗ này cơ mà. Nếu như hấn muốn “bò” đi đâu, ắt phải để lại dấu vết chứ...! Nghĩ rồi chàng phi thân rảo quanh mấy vòng, đôi mắt tìm khắp chốn. Chàng thở dài thất vọng. Cảnh rừng yên ả. Thỉnh thoảng chàng mới nghe thoảng cơn gió nhẹ lao xao cành lá. Chàng vừa nảy ra ý định cất tiếng hú gọi chàng thư sinh áo lục kia. Trong lúc còn đang phân vân, lững lự, bất chợt chàng thoáng nghe có tiếng nghĩa mẫu gọi lại từ xa:

– Hú... u!... Thành nhi ơi!

Thành Nhân đảo mắt nhìn quanh cục trường lần cuối. Có lẽ còn tiếc rẻ hay sao mà trông chàng tần ngần một lúc rồi mới chịu bỏ đi.

Khi Thành Nhân về đến chiếc xe ngựa, chàng ngó thấy Lê Kiên thúc thúc tươi cười khập khễnh bước đến đón mừng.

– Hiền điệt giỏi quá! Hai lão sư hổ mang đó võ công chẳng phải tầm thường, thế mà hiền điệt đuổi đi một cách dễ dàng! Nếu không có hiền điệt kịp xuất thủ, ba thanh đoản kiếm quý báu sẽ lọt vào tay hai lão ác tăng mất rồi.

Thành Nhân không khỏi ngạc nhiên. Chàng hỏi:

– Ủa? Cớ sao thúc thúc lại biết rõ như thế?

Lê Kiên tủm tủm cười:

– Có gì đâu! Nghĩa mẫu của hiền điệt thấy hiền điệt đi lâu quá, sợ có điều chi bất trắc nên đến đó xem sao!

– Thế bây giờ người đi đâu rồi ạ?

– Tiên nương đã mang chàng công tử nội thương về đây. Hiện giờ người đang trị thương cho chàng ta ở trên xe. Tiểu thúc bốn phận ở đây canh hồ đột biến.

Thành Nhân lộ vẻ vui mừng:

– Té ra nghĩa mẫu đã đến nơi đó kịp thời cấp cứu nạn nhân. Vậy mà tiểu điệt cứ lo lắng trong lòng. Chẳng hiểu cậu thiếu niên biến đi đằng nào mất biệt. Thưa thúc, chẳng hay chàng công tử ấy bị nội thương nặng lắm không?

Lê Kiên lắc đầu thốt:

– Không sao! Tiên nương bảo chỉ vận công truyền nội lực phục hồi chân nguyên, uống đôi hoàn linh dược là sẽ phục hồi. Chỉ vài khắc nữa xong thôi!

Nghe vậy, Thành Nhân hớn hử vô cùng. Hai người đứng dưới gốc cây trò chuyện vui vẻ. Gã xà ích cần mẫn tranh thủ chăm sóc mấy con ngựa để còn dong ruổi tiếp.

Độ nửa giờ sau, Thành Nhân nghe giọng nói ôn tồn của nghĩa mẫu từ trong xe

ngựa vọng ra:

– Bây giờ thì công tử đã khỏe mạnh bình thường rồi đó.Ồ! Chớ có bái lạy ta làm gì. Ân nhân của công tử chính là vị kiếm khách đang đứng ngoài kia kia.

Vừa nói, Phùng Liên Thăng Tiên cô vừa đưa tay vén bức rèm xe. Chàng thư sinh áo lục ngó ra, thấy hai người đàn ông, một người là hán tử trạc tứ tuần, còn người đứng bên là một chàng trai to lớn vạm vỡ oai phong, uy nghi, lẫm liệt, đường đường là một trang hảo hán khí thế hiên ngang, khôi ngô tuấn kiệt thần oai phi phàm. Sau khi bái vọng mấy cái, chàng áo lục mới nhìn rõ khuôn mặt của Thành Nhân. Phùng Liên Thăng Tiên cô ngồi bên cạnh thấy chàng tỏ dấu hơi xao động một chút rồi mới lấy lại cử chỉ thản nhiên.

Bằng thân pháp nhẹ nhàng, hai người nhảy ra khỏi xe. Sau khi Phùng Liên Thăng Tiên cô giới thiệu Ngô Thành Nhân, chàng thư sinh áo lục lật đật quỳ xuống bái lạy rằng:

– Ôi! Thì ra ân nhân đây chính là vị tiểu hiệp mười mấy năm về trước đã từng cứu nhân độ thế! Người có đủ dũng và nhân nên chỉ mới kết bạn vong niên với những bậc kỳ nhân dị khách An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt! Và chính người cũng đã từng góp tài và sức đánh đuổi giặc ngoại bang, bọn Mông bang xâm lăng và bọn Quần Anh Bang tham lam ngông cuồng. Thanh danh của Ngô đại hiệp vang rền mấy cõi. Tiểu sinh đã nghe tiếng từ lâu... Hôm nay nhân dịp được người cứu giúp cho nên mới có vinh dự được kiến kiến người! Kính mong Ngô đại hiệp nhận mấy lạy này gọi là lễ ra mắt, đồng thời cũng xin bày tỏ lòng tri ân cứu mạng thoát chết từ tay hai lão ác tăng.

Thành Nhân cung tay khom mình đánh lễ lại. Chàng thốt giọng thân mật hỏi:

– Chẳng hay danh tính công tử là gì? Gia thế hiện giờ ra sao? Lệnh song đường vẫn an khang mạnh giỏi chứ?

Chàng thư sinh trẻ tuổi thoáng một nét buồn vương vào đôi mắt đẹp:

– Bẩm ngô đại hiệp! Kể từ ngày ra đi theo hầu sư phụ, tiểu sinh quên băng mất tục danh. Được sư phụ đặt cho biệt danh là Lục Y Lang Tử! Nhị vị song thân thì hiện mẫu đã tạ thế từ lâu, hiện tại chỉ còn thân phụ đang sống nơi gia trang bên quê nhà Đại Việt.

Thành Nhân có vẻ quan tâm hơn:

– Thế chẳng hay Lục Y công tử đi đâu mà lạc bước chốn này, đến nỗi suýt phải khốn về tay hai lão đầu đà ấy vậy?

– Bẩm! Chẳng giám dấu chi đại hiệp cùng nhị vị tiên sinh tiên bối. Tiểu sinh nhận lãnh sứ mạng của sư phụ cùng với chư vị sư bá, sư thúc và sư cô mang về Đại Việt ba thanh bảo kiếm ngắn để dâng cho vua Trần... Nhưng chẳng ngờ, vừa đi tới vùng này, bị hai lão ác tăng chặn đường, định đoạt lấy bảo vật.

– Có phải ba thanh đoản kiếm quý báu này nằm trong số mười thanh Ngô Vương Bảo Quốc báu kiếm chăng?

– Thưa đại hiệp, đúng vậy!

– Nếu tại hạ không lầm thì công tử đây là học trò của Tản Viên Chân Nhân?

Lục Y Lang giật mình chột dạ:

– Ô kìa! Sao đại hiệp lại biết rõ như thế?

Thành Nhân điềm nhiên nói:

– Chẳng có gì khó hiểu cả! Căn cứ vào bí pháp chân truyền “Thần Long phong vũ” môn sở trường của lão đạo trưởng núi Tản Viên mà công tử đã sử dụng, tại hạ nhận ra ngay!

– Nhưng trong bọn ma đầu Tứ Hải Mông Bang, không hiếm bọn biết sử dụng bí pháp này thì sao ạ?

Thành Nhân gật đầu xác nhận:

– Đành rằng là như vậy! Song le, nếu công tử là phe của bọn ma đầu kia thì cố gì Nhị Ác Thiết Diện Đầu Đà lại đón đường trấn lột.

Nghe chàng nói có lý, cả ba người đều gật gù khen ngợi. Thành Nhân chẳng lấy đó làm vui, bởi chàng còn đang để tâm đến một việc khác. Chàng hỏi tiếp:

– Chẳng hay chư vị kỳ nhân An Nam Ngũ Hùng Kiệt Hiệt hiện giờ đang tụ hội nơi nào vậy công tử?

– Bẩm đại hiệp! Sau mấy đợt công phá dữ dội vào hang ổ của bọn ma đầu, chư vị chẳng thu đạt được kết quả gì hết. Sư thúc Triệu Lão Hoàn Đồng nêu ra ý kiến phải tìm cho bằng được vị hiệp khách anh hùng Ngô Thành Nhân, mới may ra nhờ người giải được những trận đồ hóc hiểm mà bọn ma đầu đang sử dụng. Nhưng suốt mấy năm trời, mặc dù đã bỏ công chia nhau đi tìm khắp chốn, tin tức về đại hiệp Ngô Thành Nhân vẫn bật vô âm tín!... Chẳng ngờ hôm nay tiểu sinh lại được hạnh ngộ cùng người tại chốn này.

Thành Nhân ngập ngừng thốt:

– Thế... Thế bây giờ chư vị còn muốn tìm kiếm tại hạ nữa chăng?

Đưa ra câu hỏi này, không phải chàng đơn thuần chỉ nghĩ về mình đâu. Bởi rằng thâm tâm chàng đang muốn dò xem chư vị Ngũ Đại Thần Tiên có nghe tin đồn quan trọng kia đang lan ra khắp chốn giang hồ hay chăng. Quả nhiên, Lục Y Lang trả lời đúng ngay vào thâm ý chàng:

– Bẩm Ngô đại hiệp! Con người nghĩa khí cao vời vợi như đại hiệp đã sống mãi trong tình cảm của chư vị kỳ nhân. Thậm chí, lão bá Hồng Lĩnh Thần Y từ xưa đến nay chưa được gặp đại hiệp, song chỉ bằng tấm lòng của chư vị đệ muội, người nào cũng náo nức muốn chờ cơ hội để được diện kiến cùng người bạn vong niên! Bởi vậy, lúc nào chư vị cũng cho người dò la tung tích của đại hiệp. Tuy bây giờ chư vị còn đang bận truy tìm để giải cứu Ngô tiên sinh, tức lệnh đường của đại hiệp đây. Thời gian trước kia nghe nói Lý tiên sinh Bạch Diện Thư Sinh lừng lẫy giang hồ đã đột

nhập vào tận sào huyết của lão ma đầu cái thế võ lâm Hổn Thế Tà Thần, giải cứu được Ngô tiên sinh. Không kể ngày đêm, Lý tiên sinh đã đưa Ngô tiên sinh thoát ra khỏi nơi giam cầm có đến hàng bốn, năm trăm dặm. Nhưng lão đại ma đầu đã nhờ vào phép tuyệt kỹ khinh công “Phi Ảo thần hành” mà đuổi kịp theo người. Bạch Diện Thư Sinh đã đứng cảm giao tranh với lão cái thế ma đầu ấy đến nỗi phải vong mạng. Trong lúc hai bên còn đang giao tranh, thì bất đồ lão quái nhân Đại Thủ Ma Vương lên bắt cóc mất Ngô tiên sinh. Bắt đầu từ dạo đó, những cuộc tranh giành pho Ngô Vương bí lục sống liên tiếp xảy ra. Ngô tiên sinh nay thì lọt vào tay người này, mai thì lọt vào tay người khác. Cứ như thế, các bậc kỳ nhân quái khách cùng những tay đại cao thủ thuộc vào hàng kiệt kiệt trên chốn giang hồ, luôn luôn rình rập lẫn nhau, cố tìm mọi cách để độc chiếm võ lâm chi bảo. Có một điều tội nghiệp cho Ngô tiên sinh, người vốn là một nhân vật danh chấn giang hồ, đã từng đoạt chức thiên hạ vô địch gần bốn chục năm về trước. Thế mà hiện nay bọn cao thủ võ lâm chỉ xem người như một đồ vật quý hiếm, chứ thực tế họ chẳng còn tôn trọng người như xưa nữa. Chuyến này, chư vị kỳ nhân An Nam Ngũ Hùng Kiệt Kiệt quyết truy tìm và cứu cho bằng được Ngô tiên sinh rước về quê hương Đại Việt để an dưỡng, một mặt chiêu dụ anh hào đứng về phe chính nghĩa, qui tụ võ lâm đồng đạo đoàn kết lại, một lòng quyết sống mái với bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông Bang. Nhưng than ôi!... Thực trạng đau lòng hiện tại là, tất cả các võ môn chính phái, bang hội trên khắp chốn giang hồ đều chia rẽ, cấu xé nhằm tranh danh đoạt lợi. Ai cũng tự thị hợm mình tham vọng cuồng si. Bởi vậy cho nên oán khí càng ngày càng cao lên chất ngất! Máu chảy thành sông, thân chồng ngang núi. Chư vị kỳ nhân An Nam Ngũ Hùng Kiệt Kiệt chỉ còn biết hy vọng vào những vị anh tài trẻ tuổi chẳng hạn như Ngô đại hiệp cùng thế hệ của người, và nhất là những con người đồng chí hướng!...

Nói đến đây, Lục Y Lang Tử thở dài buồn bã. Rồi cả bốn người im lặng cùng đưa mắt nhìn nhau. Dường như họ đang san sẻ cho nhau những nỗi sầu lữ thứ, hoặc giả cùng chung ném những cay đắng tang thương đang phủ lên khắp chốn giang hồ...

Lâu lắm, Phụng Liên Thăng Tiên cô bỗng đằng hắng một tiếng, phá tan bầu không khí nặng nề:

– Thôi thì, tiện đây có Lục Y công tử vốn là người trong võ lâm đồng đạo An Nam. Trước khi chia tay, chúng ta hãy cùng với nhau một bữa ăn đạm bạc!

Lê Kiên gật gù tán đồng hay:

– Phải đó! Tiên nương dạy rất đúng!

Thế là mọi người dọn lương khô ra, quây quần dưới gốc cây cổ thụ. Câu chuyện hàn huyên cứ kéo dài hầu như vô tận. Phụng Liên Thăng Tiên cô nhận thấy suốt cả buổi nay, hình như Lục Y Lang Tử có vẻ rất quyến luyến chàng dưỡng tử yêu quý của bà. Thỉnh thoảng bà bắt gặp những cử chỉ ân cần hay cái nhìn trìu mến của chàng ngọc diện thư sinh dành riêng cho Thành Nhân một cách tế nhị lại vừa kín đáo. Đáp lại, Ngô Thành Nhân cũng đối đãi với chàng ta hết sức thân tình. Chàng bày tỏ sự

chân thành qua giọng nói đầy cảm động:

– Lục Y công tử à! Tại hạ từ khi phiêu bạt ra chốn giang hồ, nói thật chưa hề quen biết một chàng tuổi trẻ hơn mình. Nay thấy công tử tuy còn khá trẻ, mà tài đức trội hẳn bao người cùng lứa. Tại hạ rất muốn được kết nghĩa thân tình. Vậy, chẳng hay công tử thấy có điều chi trở ngại chăng?

Lục Y Lang cung tay nghiêng đầu thi lễ mà rằng:

– Ồ! Ngô đại hiệp đường đường là một trang kiếm khách tài đức hơn người, sao lại quá hạ mình như vậy làm cho tiểu sinh áy náy không an!... Nếu được đại hiệp đoái hoài tưởng đến mà chẳng chê tiểu sinh thì kẻ tiện nhân này cảm thấy vinh dự không cùng!

Phụng Liên Thăng Tiên cô và Lê Kiên đều lấy làm phấn khởi trước sự thiện chí của đôi bạn trẻ giang hồ:

– Phải đa! Tuổi trẻ tài cao đức trọng, cũng nên kết nghĩa thâm giao để tương thân tương trợ, sống thác có nhau, vào sinh ra tử là điều đáng quý trên bước giang hồ phiêu bạt mai sau.

Thành Nhân thân mật hỏi:

– Chẳng hay công tử niên kỷ là bao nhiêu. Trông qua chắc còn trẻ lắm nhỉ?

Lục Y Lang Tử nhướn miệng cười rồi lễ phép thưa:

– Tiểu... đệ ngoài hăm hai rồi đó!

– Ồ! Thế mà tại hạ cứ tưởng rằng hiền đệ chưa đầy đôi chín.

Phụng Liên Thăng Tiên cô bảo:

– Thành nhi của ta niên kỷ gần hai mươi lăm! Vậy công tử nên tôn nó làm anh là đúng lắm!

Lục Y Lang Tử khiêm tốn nghiêng mình:

– Bẩm tiên nương, điều ấy hẳn nhiên rồi ạ!

Rồi đó hai chàng lễ huyết thệ kết nghĩa đệ huynh. Sau khi anh em cùng khẩn lạy hoàng thiên thổ địa chứng tri xong, Lục Y Lang Tử bèn nói:

– Thưa Ngô huynh! Nay anh em ta thề sống chết có nhau, đồng lao cộng khổ, chia ngọt sẻ bùi trên bước đường hành hiệp giang hồ. Nhân dịp đi tìm lệnh đường mà cứu người thoát khỏi những bàn tay của bọn cao thủ võ lâm. Xin đại ca cho tiểu đệ theo cùng để sớm tối được hầu hạ bên đại ca mới trọn tình vẹn nghĩa, ngõ hầu báo đáp tri ân tri ngộ hôm nay.

Thành Nhân tươi cười đáp:

– Ồ, được chứ!...

Chợt chàng nhíu mày:

– ... Nhưng mà, ngu huynh e rằng còn sứ mệnh của hiền đệ... chưa xong!

Lục Y Lang Tử tỏ ra nông nổi, thốt:

– Không sao! Không sao ạ! Tiểu đệ nhờ sẽ cậy Lê thúc thúc mang về dâng triều đình Đại Việt!

Thành Nhân quay qua nhìn Lê Kiên:

– Thưa thúc thúc! Chẳng hay việc này thúc thúc xem xét có trở ngại, khó khăn gì lớn không?

Lê Kiên sốt sắng nói:

– Đây là một vinh dự cho bản thân thúc thúc! Được, được! Lê Kiên này sẽ cố gắng lãnh trách nhiệm ấy cho!

Lục Y Lang Tử cả mừng, xá sâu họ Lê một xá mà rằng:

– Xin đa tạ thúc thúc! Ôn nghĩa ngày tiểu điệt sẽ ghi nhớ mãi trong tâm!

– Ô! Có chi đâu mà hiền điệt lại khách sáo đến thế?

Thành Nhân để cho hai người nói chuyện. Chàng đến bên xe lôi ra ba thanh đoản kiếm mang lại xem xét một lúc rồi nghiêm giọng thốt:

– Đây là ba thanh đệ tam, đệ tứ và đệ ngũ kiếm trong bộ Ngô Vương Thập Bảo Đoản Kiếm! Ngày trước tiểu điệt đã sưu tầm được tất cả bốn thanh và đều gửi về dâng lên cho vua Trần. Giờ đây lại có thêm ba thanh đoản kiếm này nữa, vị chi là bảy thanh rồi! Trong thời gian qua, chẳng biết triều đình Đại Việt có thu nhập có thu thập được thanh đoản kiếm nào nữa chăng? Duy chỉ còn ba thanh nữa là đủ bộ. Vậy, xin thúc thúc hãy gắng công bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ và mang ba thanh đoản kiếm này về tới triều đình Đại Việt!...

Nói đến đây, chàng nhìn lướt qua từng khuôn mặt. Thấy mọi người đều nhìn lại mình một cách chú ý, chàng tiếp:

– Cách đây mấy trăm năm về trước. Nước Đại Việt ta bị sự đe dọa của nhà Nam Hán định sang thôn tính bao phen. Bấy giờ nơi đất Giao Châu có một vị anh hùng kiếm khách vô địch võ lâm. Danh tính của người là Thiên Hạ Nhất Kiếm Ngô Quyền. Trong các pho bí phổ do người thâu thập trên khắp chốn giang hồ cộng với sự khổ công tu luyện, đã cho ra đời hai bí quyết trận đồ độc đáo nhất. Một trong hai trận đồ ấy là “Thập phi kiếm ảnh” lợi hại vô cùng. Nhờ mười thanh đoản kiếm quý báu do đích thân người trui luyện hàng chục năm đã đưa vào trận pháp và biến nó thành một tấm lưới thần, triệt hạ hàng chục tên danh tướng của giặc ngoại xâm! Kể từ đó, “Thập phi kiếm ảnh trận đồ” lấy lừng thiên hạ, làm cho bọn ngoại nhân kiêng sợ từ bỏ ý đồ xâm lăng nước Nam ta. Nhưng qua mấy đời sau này các lớp con cháu làm cho thất lạc tất cả những thanh đoản kiếm quý báu kia. Như vậy, bí quyết trận đồ “Thập phi kiếm ảnh” hiện nay chỉ nằm trên lý thuyết mà thôi!... Muốn đạt đến sự vi diệu siêu phàm của trận đồ ấy, dĩ nhiên phải làm chủ hoàn toàn bộ kiếm báu nọ! Nếu... Ngô mỡ không làm thì hiện nay bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang cũng đang truy tầm mười thanh đoản kiếm ấy. Vì thế, theo thiên ý của tiểu điệt thúc thúc nên ngay

trang thật kỹ ba thanh đoản kiếm này phòng ngừa gian tế hoặc bọn ma đầu dòm ngó..

Gương mặt Lê Kiên trở nên căng thẳng. Ông gật mạnh đầu:

– Tiểu thúc đã hiểu hết tầm quan trọng của sự việc này!... Được rồi! Ta sẽ nghe theo lời khuyên của hiền điệt! Xin tiên nương cùng chư hiền điệt hãy tin tưởng nơi Lê Kiên này!

Qua mấy khắc chuyện văn tâm sự thêm, mọi người mới bịn rịn chia tay. Rồi đó, ba người nhắm thẳng hướng tây trực chỉ. Còn Lê Kiên cùng gã xà ích cần cù chất phác thì dong xe tứ mã rẽ về hướng nam bên hành.

* *
*

Lại nói về mẹ con Thành Nhân cùng Lục Y Lang Tử sang đất Tây Hạ. Vừa đi vừa nghỉ rờng rã mất mấy tuần trăng mới đến vùng địa đầu xứ Miêu Cương. Đối với Thành Nhân và người nghĩa đệ đáng yêu của chàng thì đây là một vùng đất xa lạ mà hai người từ bé đến giờ chưa hề đặt chân tới. Nơi đây cũng như cả vùng Tây Hạ và phần lớn của dải Trung Nguyên bao la đều thuộc ách cai trị của quan quân Mông Cổ. Bọn xâm lược chủ yếu kiểm soát thị tứ và các vùng dân cư đông đúc, còn những rẻo hoang sơ khô cằn sỏi đá hoang vắng hằn dấu chân người thì chúng chẳng thèm hỏ lánh đến làm gì!

Ngày nọ, ba người vừa đến một thảo nguyên mênh mông bát ngát, nhìn mút tầm mắt cũng chẳng thấy một mái nhà, Thảng hoặc đôi hôm mới gặp được một túp lều nhỏ bằng vỏ cây đổ nát, có lẽ của dân du mục bỏ phế sau những ngày chặn đàn gia súc ngang qua vùng này. Cứ thế, ngày rảo đôi gót hài, đêm nằm sương gói đất, đói ăn lương khô, khát uống nước suối, miệt mài dần bước, chẳng quản gian lao.

Thiết tưởng cũng nên nói sơ qua về tình thân hữu giữa hai chàng trẻ tuổi Ngô Thành Nhân cùng Lục Y Lang Tử. Phụng Liên Thăng Tiên cô rất hài lòng khi thấy đôi bạn càng lúc càng trở nên thân thiết. Muôn dặm đường xa níu tình cảm lại gần. Tỉ dụ hai người xa lạ là bạn đồng hành, vượt qua chặng đường dài ắt trở nên gắn bó. Huống chi ở đây là huynh đệ kết nghĩa thề sống chết có nhau, thì tình càng thêm sâu nghĩa càng thêm nặng. Hai anh em càng khăng khít với nhau, trải qua bao ngày dầm sương dãi gió, ăn chung một mâm, ngủ chung một chiếu là chuyện bình thường. Ngoài ra, Phụng Liên Thăng Tiên cô còn nhận thấy Lục Y Lang Tử tỏ ra đặc biệt chăm sóc cho người nghĩa huynh từng miếng ăn thức uống, thậm chí đến từng thức áo manh quần. Mọi việc chăm nom phục dịch cho Thành Nhân, chàng ta tỏ ra nhiệt tình chu đáo chẳng khác nào một người nội trợ khéo léo đảm đang...

Một hôm, ba người dừng chân trước những dãy núi đá trùng trùng điệp điệp, Phụng Liên Thăng Tiên cô nói với Thành Nhân và Lục Y Lang Tử:

– Chúng ta đã đến ngay địa đầu vùng Vạn Thạch Hoa Sơn, nơi đây chính là giang sơn của lão tử thần Bạch Cốt Quỷ Khốc.

Thành Nhân đưa mắt nhìn lên những rặng núi màu sắc sặc sỡ in nổi trên nền trời xanh lơ thăm thẳm. Chàng dịu giọng thốt.

– Thưa nghĩa mẫu! Chẳng hay từ đó đến hang động của lão Bạch Cốt Quỷ Khốc còn khoảng bao xa nữa ạ?

Phụng Liên Thăng Tiên cô khẽ lắc đầu:

– Ta chưa được biết chính xác tính cốc của lão ta ở đâu cả, chỉ biết chắc chắn là lão ở trong vùng này thôi.

Lục Y Lang Tử chỉ tay về mé hữu, reo lên:

– Ô kìa! Hàng vạn vạn con vật gì trắng nõn như những khối bông đang lăn qua lăn lại dưới thung lũng kia kìa, đại ca!

Thành Nhân nheo mắt nhìn theo. Phụng Liên Thăng Tiên cô giải thích:

– Đây là đàn cừu, một loại gia súc ăn cỏ người ta nuôi để ăn thịt và sử dụng lớp da có lông dày để khâu thành y phục ngự hàn rất tốt.

Lục Y Lang Tử ngây thơ trở mắt nhìn:

– Ô! Thích quá nhỉ? Người ta nuôi nhiều đến thế ư?

– Nhiều lắm! Một vài người có khả năng chăn dắt khoảng mấy vạn.

– Ôi chao! Có khác nào một vị tướng chỉ huy cả vạn quân sĩ! Mà “quân sĩ” này trông hiền lành và chỉ có... gặm cỏ thôi. Thú vị thật! Đại ca à! Ước gì chúng mình hoàn thành hết những trọng trách trên đời, rũ bỏ xong mọi sự ân oán trên chốn giang hồ... Đến lúc ấy, huynh đệ chúng ta sống đời du mục, đại ca nhé!

Thành Nhân nhìn người nghĩa đệ bằng ánh mắt ấm áp và độ lượng:

– Lục Y hiền đệ có ước mơ đơn sơ mà tuyệt đẹp, mộc mạc mà thần tiên. Hiềm nỗi ta còn nặng nợ giang hồ e sẽ mãi đến khi trọn kiếp! Nhưng hiền đệ có quyền mơ ước. Bởi theo ngu huynh, mơ ước là sự thể hiện tâm hồn lạc quan rất đáng trân trọng của con người.

Phụng Liên Thăng Tiên cô ngoảnh mặt trông nơi xa rồi nói:

– Nơi góc núi cạnh một cái hồ nước, hình như có túp lều nhỏ...

Thành Nhân gật đầu tiếp:

– Thưa nghĩa mẫu! Đúng vậy! Có lẽ những người chăn cừu đang tạm trú nơi đó.

Lục Y Lang Tử vui vẻ thốt:

– Chúng ta hãy đến đó để làm quen và hỏi thăm những người ấy thử xem.

Thành Nhân cũng nghĩa mẫu tán thành ngay ý kiến của chàng:

– Phải đó! Chúng ta đi thôi!

Ba người trông như ba cánh én, phi thân xuống dưới lòng thung lũng. Chẳng mấy chốc họ đến bên một chiếc lều gỗ, lợp toàn bằng vỏ cây. Khói bếp tỏa lên từng cuộn. Có tiếng người từ trong lều vọng ra. Ba người còn đang ngập ngừng chưa dám đường

đột xông vào, xảy thấy một chú bé mình mẩy đầu cổ ướn sững, trạc chín mười tuổi, vận độc một chiếc quần cộc, từ dưới hồ hồi hả chạy xộc vào lều, miệng kêu í ới. Thì ra, thằng nhỏ đang tắm dưới hồ, thấy có khách lạ nên chạy vào báo tin. lát sau, nơi cửa lều hiện ra một lão nhân râu tóc bạc phơ, tuổi trạc thất tuần, mình vận áo choàng lông thú, chống cây mộc trượng. Lão nhân tuy tuổi già tóc bạc, nhưng trông còn khá tráng kiện. Mới nhìn thoáng qua phong cách đôn hậu của lão, những người lữ khách cảm thấy yên tâm ngay. Ông lão nheo đôi mày bạc nhìn khắp lượt ba người rồi vuốt râu, xỏ ra một tiếng thổ dân, nghe rất lạ tai. Phùng Liên Thăng Tiên cô sửa lại áo xống thư thả tiến đến trước mặt lão, nghiêng mình cung tay thi lễ. Sau khi xá sâu lão nhân một xá, bà cũng dùng tiếng thổ dân để đáp lại. Hai người lờ qua tiếng lại một hồi. Tuy anh em Thành Nhân chẳng biết hai người đang nói chuyện gì với nhau, song bằng vào những cử chỉ càng lúc càng trở nên thân thiện của lão già, hai chàng mới tỏ ra yên chí! Lục Y Lang Tử tấm tắc ngợi khen:

– Nghĩa mẫu của đại ca đi đến tận xứ này mà cũng biết sử dụng được tiếng nói của thổ dân ở đây thật là lão luyện giang hồ, hiếm người sánh kịp. Nếu không có sự hiện diện của người ở đây, ắt hẳn chúng ta đành chịu thua. Dẫu ta có ra hiệu cách mấy, cũng không thể nào hỏi thăm được rằng lão Bạch Cốt Quỷ Khốc đang ngụ tại nơi đâu?

Thành Nhân gật đầu:

– Đúng thế!

Bấy giờ Phùng Liên Thăng Tiên cô mới quay lại phía hai chàng, tươi cười nói:

– Lão tiên bối có nhã ý mời chúng ta ở lại ăn uống nghỉ ngơi một hôm để lấy lại sức, rồi mai hãy xông pha vào hang động của lão quỷ thần...

Lão nhân ngó vào mặt Phùng Liên Thăng Tiên cô một thoáng rồi ngoảnh sang đôi bạn trẻ gật gù, nở nụ cười phúc hậu.

Chiều hôm đó, lão nhân bắt một con cừu thật béo làm thịt đãi khách. Trong khi Thành Nhân phụ với lão làm thịt cừu, Lục Y Lang Tử tình nguyện đi với cậu bé lừa đàn gia súc về trại, mỗi người cưỡi một con cưỡi một con ngựa to lớn vạm vỡ. Phùng Liên Thăng Tiên cô và hai chàng kiếm khách nhìn cậu bé phóng lên lưng ngựa, dong cương một cách điêu luyện như thế, không khỏi trầm trồ thán phục. Thành Nhân ngắm cậu bé phi ngựa như bay, chàng chợt nhớ lại ngày xưa khi còn sống nơi nội phủ bộ lạc Thổ Thần Thông. Chàng bèn kể cho nghĩa mẫu nghe câu chuyện đoạt ngựa của tên tướng cướp Thiết Côn Đại Lực Sĩ Tư Mã Long, trốn thoát khỏi Tháp Vân Sơn trại ngày nọ. Chàng nói:

– Đôi ngựa này không thua kém gì cặp ngựa của tên chủ trại Tháp Vân Sơn. Loại ngựa nòi thuộc giống Mông Cổ, ngày đi ngàn dặm mà vó chẳng chồn gân. Chăn hàng mấy vạn con cừu, có đôi ngựa này thật là thuận tiện.

Lão nhân nghe chàng nói, ngơ ngác há hốc miệng ra nhìn. Nghĩa mẫu của chàng

bền vui vẻ dùng tiếng thổ dân để giải thích lại. Lão vừa nghe vừa gật đầu lia lia ra chiều đắc ý lắm. Lão ra hiệu hỏi chàng có biết uống rượu không. Chàng khiêm tốn gật đầu. Thế là lão bước vào trong góc lều, lôi ra một vò rượu khá lớn. Thành Nhân nhìn nghĩa mẫu lần trở cho những râu thịt chín đều trên lửa. Chàng khẽ hỏi:

– Nghĩa mẫu hỏi xem lão tiền bối ấy có biết đường vào sơn động của Bạch Cốt Quỷ Khốc chẳng.

Phụng Liên Thăng Tiên cô gật đầu điềm đạm thốt:

– Thành nhi yên chí, đó là mục đích chính làm sao ta quên được.

Lão nhân khệ nệ bưng đến vò rượu. Hai người ngồi bên đống lửa chén tạc chén thù. Phụng Liên Thăng Tiên cô cũng nếm một chút rượu cho phải phép, rồi loay hoay nướng thịt cho mọi người. Thành Nhân cũng lão nhân làm nghề du mục tì tì đánh chén. Qua đến mười tuần rượu, nghĩa mẫu của chàng mới khéo léo gợi chuyện. Vừa nghe nói đến Bạch Cốt Quỷ Khốc, lão nhân rứt đầu thè lưỡi, trợn mắt rùng mình, tỏ dấu khiếp sợ vô cùng. Nghĩa mẫu của chàng tìm đủ mọi cách để thuyết phục. Cuối cùng, lão nhân đành miễn cưỡng dùng một cây que nhỏ vẽ ngoằn ngoèo dưới đất một lúc. Vẽ đến đâu, lão tri rô chỉ chỗ giải thích đến đấy. Phụng Liên Thăng Tiên cô vừa gật gù vừa chúc thêm mời rượu. Thành Nhân cũng đưa ra một vài câu thắc mắc, song đều được lão giải thích rất đầy đủ. Phụng Liên Thăng Tiên cô nói với Thành Nhân bằng một giọng hài lòng:

– Thành nhi à! Thế là chúng ta đã thành công một nửa rồi đó!

Thành Nhân hớn hở ra mặt, song vốn tính cẩn trọng, chàng nói:

– Nghĩa mẫu cố gắng ghi nhớ đường đi nước bước...

Phụng Liên Thăng Tiên cô xua tay bảo:

– Không sao, đầu óc ta chưa đến nỗi lú lẫn đâu! Dường nhi cứ tin vào nghĩa mẫu.

Lão nhân chột ngừng ăn uống. Lão nhường người hưởng tầm mắt nhìn mãi ra dải thảo nguyên bao la, có vẻ trong ngóng. Nghĩa mẫu của chàng bèn trao đổi cùng lão mấy câu. Thành Nhân chú ý thấy ánh mắt của lão đã thay đổi trong khoảnh khắc. Từ lo âu trông ngóng, đến yên chí bình an, rồi sau cùng rạng niềm hoan hỉ. Chàng chưa vội ngoảnh lại, song cũng biết rõ đàn cừu đang tập trung dồn về trại. Chẳng mấy chốc, người ta đã nghe thấy tiếng chân chạy của hàng vạn con cừu vọng đến càng lúc càng rõ dần. Từng đám bụi cuồn cuộn bốc lên dưới ánh chiều nhạt nắng. Đàn cừu lông trắng trông giống dòng thác bạc từ nhiều hướng đổ về một góc.

Lão nhân vui vẻ giục Thành Nhân uống liền mấy chén rượu. Lão ngật ngưỡng trong sự mãn nguyện, miệng không ngớt tri rô tỏ vẻ hài lòng.

Chừng mấy khắc sau, đàn cừu đã được đưa vào một hẻm núi đá, bên ngoài được chắn bằng những đoạn rào thưa. Sau khi hoàn thành công việc, hai tay kỵ mã chăn cừu thong thả dong ngựa trở về lều.

Vừa nhắc thấy lão nhân, cậu bé đã hô toáng lên, bi bô liếng thoảng một hồi. Lão nhân vừa nghe tiếng cậu bé thốt lên mấy tiếng bèn vội vàng đứng ngay dậy. Một tay cầm chén rượu, một tay cầm miếng thịt nướng khá lớn, lão nhân bươn bả đến trước đầu ngựa của Lục Y Lang Tử đang cưỡi. Thành Nhân còn đang kinh ngạc vì chàng chưa kịp hiểu ra chuyện gì, xảy thấy cậu bé hất vật chi khá to phía sau lưng rơi “bịch” khỏi mình ngựa. Đến chừng ngó trực lại, chàng mới nhận ra đó là xác của một con sư tử to lớn dị thường. Bấy giờ chàng mới vùng hiểu ra mọi việc.

Phụng Liên Thăng Tiên cô đến bên cậu bé, dùng chân lật xác “vị chúa tể sơn lâm” xem. Bà cười tươi nói với chàng:

– Thành nhi, theo lời cậu bé nói, đây là “chiến tích” của Lục Y hiền đệ con đó. Nào! Ta nên đến đón mừng chàng kiếm khách trẻ tuổi của chúng ta!